

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bán György ügyvéd (1052 Budapest, Váci u. 19-21.) által képviselt (.....) felperesnek a Géczi és Géczi Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Géczi Beatrix ügyvéd, 1022 Budapest, Alvinci út 54/b.) által képviselt (.....) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 18-án kelt 30.G.40.838/2003/25. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a perköltségre is kiterjedően - részben megváltoztatja, a marasztalási összeget 12.000.000 (tizenkétfélmillió) forintra leszállítja, a kamat mértékét 2005. január 1-jétől a mindenkori késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékében határozza meg.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 825.000 (nyolcszázhuszonötezer) forint fellebbezési eljárási részilletéket.

Az alperes által az alapeljárásban le nem rótt 375.000 (háromszázhetvenötezer) forint és a hatályon kívül helyezést követően folytatott eljárásban le nem rótt 450.000 (négy százötvenezer) forint fellebbezési eljárási részilletéket az állam viseli.

A felek az eljárás során felmerült egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 1997. szeptember 8-án nyilvános egyfordulós pályázatot hirdetett a (a továbbiakban társaság) állami tulajdonban lévő, az alaptőke 78,58 %-át képviselő 2.313.470.000 forint össznévértékű azonos tagsági jogokat biztosító névre szóló részvényeinek értékesítésére, a pályázatok benyújtásának határidejét 1997. november 19. napjában jelölve meg.

A pályázati kiírás elválaszthatatlan részét képező Információs Memorandum a társaság alaptőkéjének összegét 2.944.000.000 forintban, az 1996. december 31-i mérlegadatok szerinti mérleg-főösszeget 6.031.245.000 forintban, a saját tőke összegét 4.381.927.000 forintban jelölte meg. Az okirat „kockázati elemek” című VIII. fejezete egyebek mellett rögzíti, „a társaság - tevékenységénél fogva - a környezetet nem szennyezte, illetve nem szennyezi”.

Felperessel, mint a pályázat nyertesével az alperes 1997. december 18-án 1.758.237.000 forint vételáron kötötte meg a részvény adásvételi szerződést.

Az okirat III.2. pontja szerint a vételár megállapítása a társaság helyzetére, a vevő pályázati eljárás során benyújtott ajánlatában foglalt nyilatkozataira, kötelezettségvállalásaira tekintettel az összes körülmény figyelembe vételével, a felek által kölcsönösen elfogadott módon és eredménnyel történt.

A szerződésben továbbá a felperes úgy nyilatkozott, a vételár meghatározásához az adatok a pályázati kiírás és az Információs Memorandum alapján, valamint az adatszobában rendelkezésre álltak és rendelkezett minden, a kellő gondossággal beszerezhető információval (V.1. pont); a társaság könyveit, mérlegét megtekintette, a szükséges és a pályázati eljárás határidejében megvalósítható vizsgálatokat elvégezte és nem hagyatkozott kizárólag az eladó állításaira, az így megismertekkel kapcsolatban alperessel szemben a későbbiek során semmilyen igényt nem támaszt.

A társaság a pályázat kiírását követően - 1997. novemberében - megállapította, hogy nem rendelkezik környezetvédelmi állapotfelmérési adatlappal, majd környezetvédelmi állapotának felmérése pályázatot írt ki.

A pályázat nyertese által elvégzett környezetvédelmi állapotfelmérés a szám alatti központi telephelyen és a telephelyen környezetszennyezést (talaj és talajvíz szennyezést) állapított meg.

Az állapotfelmérés eredményét felperes csak a részvény adásvételi szerződés megkötését követően ismerte meg.

..... 1998. március 20-án kelt KF.60.222-2/1998. számú határozatával a társaságot a budapesti központi telephelyén feltárt talaj- és talajvízszennyezésnek a határozatban foglaltak szerinti megszüntetésére és az elvégzett munkákról a mentesítés befejezése után, de legkésőbb 1998. december 31-ig záró dokumentáció benyújtására kötelezte.

A 1998. április 1-én kelt 64-5/1998. számú határozatával elfogadta a társasági telephelye talaj- és talajvíz szennyeződésének mentesítésére készített kárelhárítási tervet és a társaságot a határozatban foglaltak szerint a terv végrehajtására kötelezte 2000. december 31-i határidővel.

A határozatokban előírt kötelezettségének a társaság a hatóságok által elfogadottan eleget tett.

A felperes 1999. február 3-án előterjesztett keresetében alperest a Ptk. 310. §-a alapján szerződésszegéssel okozott kártérítés címén 23.074.258 forint + áfa és ezen összeg törvényes kamatai 78,58 %-ának megfelelő összeg valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Egyebek mellett előadta, a részvény-adásvételi szerződés megkötésekor alperes nem tájékoztatta a társaságot terhelő környezeti károkról, az Információs Memorandum pedig kifejezetten azt tartalmazta, hogy a társaság tevékenységénél fogva a környezetet nem szennyezte, illetve nem szennyezi. E lényeges körülmény „eltitkolása” a Ptk. 205. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség megszegésének minősül az alperes részéről.

Az összecszerűsége nézve úgy nyilatkozott, a társaság által 1998-ban már kifizetett 13.694.258 forint + áfa és az 1999. évben várhatóan kifizetésre kerülő 9.380.000 forint + áfa összegből és ezen összegek kifizetésétől számított kamatainak a felperesi részesedés mértékének megfelelő hányadából tevődik össze kártérítési igénye.

Az elvégzett kárelhárítási munkák és költségeik igazolására okiratmásolatokat csatolt, köztük szerződéseket, mérési jegyzőkönyveket, számlákat.

Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. A jogalapot és az összecszerűséget is vitatta.

Kétségbe vonta a csatolt számlákban feltüntetett összegek megalapozottságát, illetve egyes kárelhárítási munkák indokoltságát.

Az elsőfokú bíróság az összegszerűség tisztázására szakértői bizonyítást rendelt el. A szakértő feladatává tette annak megállapítását, hogy a felperes által csatolt számlákban szereplő munkák mennyiben felelnek meg a környezetvédelmi hatóság határozataiban előírtaknak; a számlázott összegek megfelelnek-e a munka elvégzése időpontja szerinti „ár- értékaránynak”; valamint hogy a felperes által ai telephelyen elvégzett munkák mennyiben voltak gyorsak és gazdaságosak. Egyúttal feljogosította a kirendelt szakértőt arra, hogy szükség szerint társ-szakértőt vonjon be.

A kirendelt Igazságügyi Adó- és Könyvszakértő 2000. augusztus 23-án kelt, okleveles geológus környezetvédelmi szakértő bevonásával elkészített szakvéleménye mind a társaság budapesti központi telephelye, mind pedig ai telephely vonatkozásában olyan megállapításokat tett, amelyből lesűrhetően az elvégzett rehabilitációs munka egy része megalapozatlan, illetve szakszerűtlen, nem kellően hatékony volt. Kifogás tárgyává tette a szakértő a dokumentációs hiányosságokat is.

Mindezeket figyelembe véve a szakvélemény a társaság által elvégzett környezetvédelmi tárgyú munkák ellenértékeként 2.424.039 forintot talált indokoltnak, elfogadhatónak.

A felperes a szakvéleményt nem fogadta el, azt elnagyoltnak, megalapozatlannak, a jogszabályi követelményeknek meg nem felelőnek tartotta. Egyebekben hangsúlyozta, a kárelhárítást pályáztatást követően a legkedvezőbb ajánlatot tévő cég a hatósági határozatoknak megfelelően, a hatóságokkal együttműködve végezte, a munkák és a felmerült költségek szükségessége, indokoltsága így nem lehet kérdéses.

Alperes a szakvéleményt elfogadva, annak megállapításaira hivatkozva hangsúlyozta, a kárelhárítás során a társaság nem az elvárható körülményekkel járt el, a költségek indokolatlanul magasak. Utalt továbbá arra is, a károk egy része szemmel látható volt, így azokat kellő körülményekkel eljárva a társaság vizsgálata során a felperesnek mindenképpen észlelnie kellett volna, illetve a károk olyan területen jelentkeztek, ahol felmerülésükre eleve számítani lehetett.

Az elsőfokú bíróság 2002. január 8-án kelt 30.G.75.132/1999/34. számú ítéletével alperest a felperes részére 23.074.258 forint + áfa és ennek 1999. március 30-tól a kifizetésig járó évi 20 %-os kamata, továbbá 2.100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Ítélete indokolásában rámutatott, a Ptk. 205. § (1) bekezdése értelmében a szerződés megkötésekor alperesnek minden lényeges kérdésről tájékoztatnia kellett volna a felperest. A környezetvédelmi adatlapot alperes a pályázat kiírása előtt nem készítette el, az a szerződés megkötése után készült el, arról a felperest nem tájékoztatták. A szerződésből pedig az nem

állapítható meg, hogy a pályázati kiírásban rögzített vételártól a felek miért tértek el, így a Ptk. 314. §-ának (2) bekezdése szerint az alperes nem mentesülhet a szerződésszegés jogkövetkezményei alól.

A marasztalási összeget az elsőfokú bíróság a szakértő által megállapított összeggel szemben a keresetben foglaltakkal egyezően állapította meg, utalva arra, hogy a kármentesítési munkákat az illetékes hatóság elfogadta, továbbá mert a szakvélemény szerint is a számlákba beállított munkák költsége az elvégzés időpontja szerinti árszintnek megfelelt.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság 2003. június 17-én kelt Gf.I.31.272/2002/5. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes kártérítési felelősségét megállapító részében helyben hagyta. A kár összege tekintetében - a perköltségre is kiterjedően - az ítéletet hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a tárgyalás folytatására utasította. Határozata indokolásában egyebek mellett rámutatott, alperes a privatizációs pályázat kiírása előtt a környezetvédelmi törvényben előírt állapotfelmérést nem készítette el, ennek alapján a vagyonfelmérésben sem szerepeltette a környezeti károk elhárításának költségét. Így a pályázat mellett elkészített tájékoztató sem tartalmazta a valós környezetvédelmi helyzetet. Az adásvételi szerződés megkötése előtt elkészült állapotfelmérést felperes nem kapta meg, így valótlannak bizonyult azon szerződésbe foglalt eladói nyilatkozat, hogy eladó a társaságra vonatkozó összes jelentést, adatot a vevőnek átadta. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes megszegte a Ptk. 205. § (3) bekezdésében előírt kötelezettségét, felelős azért a kárért, amely a fenti jogellenes magatartásával okozati összefüggésben érte a felperest és ugyancsak helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság a Ptk. 314. § (2) bekezdését.

Az ítélet indokolása rögzíti azt is, a kárelhárítást a társaság végezte el a számlákat is ő fizette ki. A helyreállítási költségeknek a vagyonfelmérésben való szerepeltetése befolyásolhatta volna a pályázat alapján kialakított vételárat. Ez azonban nyilvánvalóan nem lehet azonos a környezeti károk elhárításának költségével. Rámutatott arra is, kárelhárítási költségként csak annak a munkának a költsége fogadható el, amely indokolt volt és amely bizonyíthatóan elvégzésre került.

A hatályon kívül helyezést követően folytatott eljárásban a felperes módosította keresetét, alperest 24.528.949 forint + áfa és ezen összeg után 2000. január 1-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, a korábban felmerült és számlával igazolt kárelhárítási költségeken felül 2004. október 28-án a központi telephely földalatti üzemanyag tárolójával összefüggő kárenyhítési munkára 8.000.000 forint + áfa kifizetésére került sor.

A 2004. október 26-án kelt KF.30.182-3/2004. számú határozatával a budapesti központi telephelyen feltárt szennyezés kármentesítési munkáinak befejezését

elfogadta, ugyanakkor a társaságot a területen 2008.december 31-ig kármentesítési monitoring végzésére kötelezte. (6/F/1)

A hatóság által előírt monitoring elvégzésére a társaság 2004. december 13-án megbízási szerződést kötött egy céggel. A vizsgálat szerződés szerinti ellenértéke 2004-ben 137.000 forint + áfa, 2005-ben 540.000 forint + áfa, 2006., 2007. és 2008. években pedig évi 208.000 forint + áfa, ami összesen 1.301.000 forint + áfa összeget tesz ki.

Mindezeket figyelembe véve a privatizációt megelőzően keletkezett környezeti károk elhárítására a társaság összesen 31.215.258 forint + áfa összeget fordít, amelynek a felperesi 78,58 %-os részvénycsomaggal arányos részét tartozik alperes megfizetni.

Egyebek mellett hangsúlyozta azt is, amennyiben a részvény-adásvételi szerződés megkötése során alperes a társaságot terhelő környezetszennyezés tekintetében eleget tett volna tájékoztatási kötelezettségének, úgy a kártalanítási költségeknek a részvénycsomaggal arányos összege a vételárból levonásra került volna. Ennek hiányában az alperes ezen költségeket a felperesi részvénycsomaggal arányos összegben tartozik megfizetni.

A Szegedi Ítéltábla egy eseti döntésére utalva állította azt is, a vevő árleszállítási igényt érvényesíthet, ha a részvény forgalmi értékét meghatározóan befolyásoló társasági vagyon a szerződésben rögzített állapothoz képest csökkent értékű és így a részvény is szükségképpen értékcsökkent.

Alperes továbbra is a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartotta. Hangsúlyozta, kárelhárítási költségként csakis az indokolt és bizonyíthatóan elvégzett munkák költsége fogadható el, a felperest esetlegesen ért kár összege pedig nem azonos a kárelhárítás költségeivel. Azt is kifejtette, a perben felperes kártérítési igényt érvényesít, ezért a szavatosságból eredő árleszállítási igény érvényesítésére irányuló perben született határozat a jelen perben nem lehet irányadó.

Az elsőfokú bíróság a társaság által elvégzett, illetve elvégeztetett, indokolt kárelhárítási munkák és azok indokolt költségeinek megállapítására ismételten szakértői bizonyítást rendelt el.

A kirendelt Igazságügyi Környezetvédelmi szakértő 2005. december 27-én előterjesztett szakvéleményében egyebek mellett a perben korábban készült szakvéleményben foglaltakat is figyelembe véve úgy foglalt állást, az elvégzett munka szakszerűsége és indokoltsága nem kérdőjelezhető meg. Kiemelte, „a helyreállítási tervek (és a kivitelezés), feltárás, mintavétel, laborvizsgálat és megfontolás alapján készültek, azokat a felügyelőség kétszer is jóváhagyta, illetve elfogadta, a területek megtisztítása megfelelően megtörtént”.

A munkák elkészültek, amit igazol, hogy azokat a hatóság elfogadta, az utólagos monitoring ellenőrzés is megtörtént illetve jelenleg is folyik. A szakértő szerint ma már nem állapítható meg, ha esetleg a feltétlenül szükségesnél több munkát végeztek volna. A szükséges munkák ellenértékére nézve a szakértő úgy

nyilatkozott, „az iratok alapján a kifizetett kb. 23 millió forint reálisnak látszik”, az előző szakértő által minden indokolás, részletezés, számítás nélkül leírt összeg „irreálisan kevés”. A szakértő megjegyezte azt is, az iparvágánynál a környezetsztítás utáni üzemeltetés által okozott, egyelőre kismértékű szennyeződés is tapasztalható.

Felperes elfogadta a szakértői véleményt.

Alperes kifogásolta, hogy bár a szakvélemény utal arra, hogy a területen a beavatkozás lezárását követően is üzemeltetnek utóellenőrzési célú kármentesítési monitoring rendszert, ennek eredményeit a szakértő nem közli. Úgy vélte, ezen eredmények ismerete hiányában nem lehetséges megállapítani, hogy a kármentesítés ténylegesen megtörtént-e. Arra is hivatkozott továbbá, a szakvéleményből megállapíthatóan az új tulajdonos is folytatja a környezetszennyezést előidéző jogsértő tevékenységet amely miatt a már elvégzett kármentesítéssel kapcsolatban is fennáll a felelőssége. Ebből következően pedig a kármentesítés teljes költségét jogosan nem háríthatja át az alperesre.

Az elsőfokú bíróság 2007. január 18-án kelt 30.G.40.838/2003/25. számú ítéletével alperest a felperes részére 24.528.949 forint, ennek 2000. január 1-től december 31-ig évi 20 %, ezt követően a kifizetésig a mindenkorai költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamata és 4.000.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolása szerint az újabb elsőfokú eljárásban kirendelt környezetvédelmi igazságügyi szakértő felperes által a környezeti kár elhárítására fordított összegek igazolására csatolt számlák elemzése alapján a kárelhárítási költségeket a keresetben megjelölt összegben elfogadhatónak találta, a személyesen meghallgatott igazságügyi könyvszakértő pedig úgy nyilatkozott, a felperest mint részvényest kár érte annak következtében, hogy az előre nem tisztázott környezeti károk tekintetében a társaságnak kifizetést kell teljesíteni. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság alperest a Ptk. 205. § (3) bekezdése alapján a kereset szerint marasztalta.

Az ítélettel szemben az alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Annak tartalma szerint az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében foglalt iránymutatás ellenére a társaság által a környezeti károk elhárítására fordított teljes összeg, mint kártérítés megfizetésére kötelezte anélkül, hogy vizsgálta volna, hogy a környezeti károk helyreállítási költségéből felperes saját káraként mekkora összegre tarthat igényt. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem tért ki arra, hogy a perben rendelkezésre álló igazságügyi szakértői vélemények közül melyik véleményt milyen mértékben fogadta el és nem állapítható meg az

Ítéletből az sem, hogy az elsőfokú bíróság miért hagyta figyelmen kívül a szakvéleményében foglalt, az alperes számára kedvező megállapításokat. Úgy vélte továbbá, az elsőfokú ítélet késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezése a 2005. január 1-jét követő időszakra nézve végrehajthatatlan, mert ettől az időponttól a költségvetési törvény a késedelmi kamat mértékéről nem rendelkezik, azt a Ptk. határozza meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, az elsőfokú bíróság eleget tett a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásának, ítélete a perben született igazságügyi könyvszakértői valamint igazságügyi környezetvédelmi szakértői véleményeken alapul. Utalt arra is, az igazságügyi könyvszakértő a korábban írásban előterjesztett szakvéleményében is a felperest ért kárnak tekintette a környezetvédelmi szakértő által meghatározott költségeket. Így az írásbeli szakvélemény is azon a számviteli elven nyugszik, hogy a felperesi vagyon a kárelhárítási költségnek a felperesi részvénycsomagra eső hányadával egyező mértékben csökkent.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben megalapozott.

A Ptk. 318. § (1) bekezdése a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait rendeli alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye.

A szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre nézve a Ptk. 339. § (1) bekezdése kimondja, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A Ptk. 359. § (1) bekezdése továbbá azt is kimondja, ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

A jelen perben az alperes kártérítési felelősségét a Legfelsőbb Bíróság jogerős közbenső ítéletével megállapította, az alperes kártérítési felelősségét megalapozó jogellenes magatartását abban jelölte meg, hogy a szerződéskötés során megsértette tájékoztatási, együttműködési kötelezettségét, utalva arra is, a környezeti károk helyreállítási költségei vagyonleltárban történő szerepeltetése befolyásolhatta volna a vételárat.

A felperest ért kár megállapítása körében tehát azt kellett vizsgálni, hogy a hiányos alperesi tájékoztatásból eredően, annak következtében a felperes mekkora összegű vételártöbbletet fizetett ki.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében foglalt iránymutatásnak megfelelően helytállóan indult ki a környezeti károk helyreállítási költségeiből és alapvetően helytállóan támaszkodott igazságügyi környezetvédelmi szakértő kellő részletességű és megfelelően megindokolt szakvéleményében foglaltakra, amely a kárelhárítási munkák indokolt költségeként lényegében a felperes keresetében megjelölt összegeket elfogadhatónak tartotta.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor e körben csakis olyan kárelhárítási költségek vehetők figyelembe, amelyek az alperes együttműködési és tájékoztatási kötelezettsége maradéktalan teljesítése estén a szerződéskötés időpontjában a felperes számára ismertek, de legalábbis közvetlenül kalkulálhatóak lehettek volna. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a kármentesítési munkák befejezését követően a környezetvédelmi hatóság által előírt utólagos monitoring költségek a perbeli szerződés megkötése időpontjában a legteljesebb körű alperesi tájékoztatás esetén sem lehettek volna közvetlenül előre láthatóak, ezért ezek a költségek a környezeti károk elhárításának ténylegesen felmerült és indokolt költségei körében nem vehetők figyelembe. Erre tekintettel a kártérítés alapjául szolgáló indokoltan felmerült kárelhárítás összegét a Fővárosi Ítéltábla az utólagos monitoring költségek levonásával 29.914.258 forintban találta elfogadhatónak.

A felperes kára azonban - amint arra a Legfelsőbb Bíróság jogerős közbenső ítéletében is rámutatott - nem azonos a kárelhárítás költségeivel. A felperest ért kár abban a vételár-többletben mutatható ki, amelyet azért fizetett, mert a szerződéskötéskor nem volt ismeretében a környezeti károknak, az elhárításukhoz szükséges költségeknek.

Ugyanakkor ez idő szerint már nem határozható meg teljes pontossággal az, hogy a kárelhárításhoz szükséges munkák költségeinek ismerete a perbeli szerződés 1997.

december 18-i megkötése időpontjában a vételárat mennyiben, milyen mértékben csökkentette volna. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperesnek járó kártérítést általános kártérítésként találta megítélhetőnek.

Az általános kártérítés összegének meghatározása során a Fővárosi Ítéltábla abból indult ki, hogy a környezeti károk elhárításához szükséges költségek ismerete a vételár olyan arányú csökkentésére mindenképpen alapul szolgálhatott volna, amilyen arányban a társaság saját tőkéje csökkent volna abban az esetben, ha vagyonleltárában illetve vagyonmérlegében a kárelhárítási költségek kötelezettségként feltüntetésre kerülnek. Erre tekintettel pedig a társaság információs memorandumában szereplő 1996. december 31-i mérleg adatok szerinti 4.381.927.000 forint összegű saját tőkét és a kárelhárítási költségek fentiek szerint 29.914.258 forintban megállapított összegét alapul véve az volt megállapítható, hogy a környezeti károk szerződéskötés kori felperesi ismerete az 1.758.237.000 forint összegű vételár mintegy 0,68 %-os mérséklésére szolgálhatott volna alapul.

Mindezeket mérlegelve a Fővárosi Ítéltábla a felperest megillető általános kártérítés összegét 12.000.000 forintban állapította meg, ezt az összeget ítélve olyannak, amely az adott tényállás mellett a felperes teljes anyagi kárpótlására alkalmas.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a perköltségre is kiterjedően - részben megváltoztatta, a marasztalási összeget 12.000.000 forintra leszállította, míg a 2005. január 1-től esedékes kamat mértékét a Ptk. 2002. évi XXXVI. törvény 5. §-ával módosított 301. § (1) bekezdésében és a 2004. évi CXXXV. törvény 134. §-ában foglaltak szerint állapította meg.

A pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányára, a felek lényegében azonos arányú pernyertességére-pervesztességére, az általuk előlegezett költségekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a felek az eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt eljárási illeték részbeni megfizetéséről, illetve viseléséről a Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. és 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. szeptember 28.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Kiss Sándorné
tisztviselő